

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

Kyndelsmässodagen

”Uppenbarelsens ljus”

Mika 7:7-8

Apg 2:42-46

Matt 13:31-33

Ps: 479, 37, 478:1-4, 6

Ett kyrkorum har ett givet centrum som är altaret. Det är som här i Östra Frölunda kyrka beläget i koret lite högre än resten av kyrkan, väl synligt när man kommer in. Det är vid altaret som nattvardens element konsekreras. Utan altaret skulle en kyrka inte vara en kyrka. Altartavlan ovanför är lika självklar, som brukar visa en central scen ur Jesus liv, som här: hans uppståndelse.

Vi har fler sådana är punkter och noder som är omistliga i en kyrka. Dopfunten till exempel, traditionellt har den ju placerats vid ingången i kyrkan för att markera att det är genom dopet vi blir upptagna i kyrkan. I Svenska kyrkan som kallats ordets kyrka, där predikan har hållits högt, där har också predikstolen markerats väl, både i fråga om utsmyckning och att den placerats högt. Det beror förstås på att det skulle höras bra i en tid när det inte fanns högtalarssystem men markerar ju också vad som var viktigt.

En viktig sådan här punkt är det stora Kristusljuset eller påskljuset som det också kallas. Det står också i koret, i närheten av dopfunten när det är dags för dop. Varje barn som döps får ett dopljus som är som en liten kopia av det här stora ljuset. Det ljuset tänds på Kristusljuset, alla som är döpta får alltså del av det ljus som kommer från Kristus.

Vi har nu burit in detta ljus till kyrkans kor, precis som Maria bar fram Jesusbarnet till templet. Ljuset symboliserar Jesus, han som är *ett ljus med uppenbarelse åt alla folk* som Symeon profeterade den dagen i templet.

Ljus är viktigt för oss. Vi brukar hålla reda på när det är årets längsta natt och påminna varandra om att *nu vänder det*, vi går mot ljusare tider. Varje morgon möter vi ljuset i gryningen, som sakta går över i flödande dagsljus.

Och Kristusljuset, tändes i en värld som låg i andligt mörker. Varje jul läser vi följande text: ”Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus, över dem som bor i dödsskuggans land skall ljuset stråla fram.” Därför tänder vi Kristusljuset vid jul och låter det vara tänt vid varje gudstjänst fram till Himmelfärdsdagen. För att påminna om det tid Uppenbarelsens ljus vandrade på jorden.

”Jag är världens ljus”, säger Jesus, han kom alltså inte bara för Israel även om han föddes i det landet. Han kom för hela världen. Och inte bara för den tidens människor utan alla, alla som har levet, lever och kommer att leva.

Han kom som ett ljus för att vi inte längre ska vandra i mörkret. Vi varje dop i samband med att vi tänder dopljuset hälsas föräldrarna med följande ord: ”Ta emot detta ljus, det är en

påminnelse om Jesus som sa: ”Jag är världens ljus, den som följer mig ska inte skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.”

Kristusljuset lyser för att vi skall följa det! Vi ska ständigt följa det för att inte tappa bort det och uppslukas av mörkret. De som har gått vilse vet vad ett ljus betyder.

Problemet är bara om vi själva anser oss vara ljus. Vi kan förstås vara ljushuvuden på många olika sätt, men när det gäller andliga ting är vi inte det. Vi kan söka efter ljuset inom oss själva eller i olika metoder och religiösa traditioner. Och vi kanske hittar ett ljus som flammar upp men inget som består i längden.

Kristusljuset lyser för att vi skall ha *livets* ljus. ”Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.” Detta är Jesu löfte till dem som följer honom.